

Poslanico ob letošnjem 2. aprilu - Mednarodnem dnevu knjig za otroke je pripravila
Mehiška sekcija IBBY.
Plakat je narisal Juan Gedovius.
V slovenščino je poslanico prevedla Jana Ambrožič.

Nekoč je živela zgodba, ki so jo pripovedovali po vsem svetu

Nekoč je živela zgodba, ki so jo pripovedovali po vsem svetu. Pravzaprav zgodba ni bila le ena, ampak jih je bilo več in svetu so začele pripovedovati o neubogljivih deklicah in skušnjavskih volkovi, o steklenih čevljičkih in zaljubljenih kraljevičih, o pametnih mačkih in majhnih kositrnih vojaki, o prijaznih velikanih in tovarnah čokolade. Svet so napolnile z besedami, pametjo in izjemnimi liki. Vabile so k smehu, k čudenju, k sobivanju. Osmislile so svet. In te zgodbe se vse odtlej množijo in nam tisoč in enkrat pripovedujejo: »Nekoč je živela zgodba, ki so jo pripovedovali po vsem svetu ...« Kadar zgodbe beremo, pripovedujemo ali poslušamo, urimo svojo domišljijo, skorajda kakor da bi jo vzdrževali z vajo. Nekega dne se bo katera od teh zgodb zagotovo vrnila v naše življenje in nam prinesla ustvarjalno rešitev za težavo, ki nam bo stala na poti. Z glasnim branjem, pripovedovanjem ali poslušanjem zgodb nadaljujemo tudi prastari obred, ki je igral temeljno vlogo v civilizacijski zgodovini: ustvarjal je družbo. Te zgodbe združujejo različne kulture, pretekle čase in generacije, da bi nam pripovedovale o enakosti – da smo vsi enaki: Japonci, Nemci in Mehičani; tisti iz sedemnajstega stoletja in današnji ljudje, ki beremo zgodbe na medmrežju; stari starši, starši in otroci. Zgodbe izpolnjujejo vse ljudi na enak način, ker smo – kljub ogromnim razlikam – globoko v sebi vsi junaki teh zgodb. Zgodbe so drugačne od živih organizmov, ki se rojevajo, razmnožujejo in umirajo – zgodbe prekipevajo od plodnosti in so lahko tudi nesmrtni. Zlasti tiste ljudske, ki jih je ob pripovedovanju in ponovnem zapisovanju mogoče prilagajati danim okoliščinam in razmeram. In na tak način postajamo njihovi soustvarjalci.

In nekoč je bila dežela, polna bajk, zgodb in legend, ki so se več stoletij prenašale z ustnim izročilom, pripovedovale zamisli o stvarjenju, pripovedovale o preteklosti, ponujale kulturno bogastvo, razvnmemale radovednost in vabile nasmeh na obraze. V tej deželi so le redki imeli dostop do knjig. A to se je že začelo spreminjati. Danes zgodbe že dosežejo tudi najoddaljenejši kotičke moje domovine, Mehike. In ko najdejo bralce, udejanjajo svojo vlogo pri oblikovanju družbe, družine in posameznikov, ki bodo zato lažje našli srečo.

Francisco Hinojosa

